

Dosarul nr. 2ra-784/22
2-21018776-01-2ra-03062022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – E. Galușceac
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – A. Pahopol, R. Pulbere, O. Cojocar

ÎNCHEIERE

13 iulie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ion Șiman,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ion
Șiman împotriva IMSP „Dispensarul Republican de Narcologie, Tudor Vasiliev,
Nicolae Strulea, Ghenadie Zaporozan și Iurii Bucinski cu privire la anularea
ordinelor și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin
care s-a respins apelul declarat de Ion Șiman și s-a menținut hotărârea din 13
aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru

c o n s t a t ă :

La 04 februarie 2021 Ion Șiman a depus cerere de chemare în judecată
împotriva IMSP „Dispensarul Republican de Narcologie”, Tudor Vasiliev,
Nicolae Strulea, Ghenadie Zaporozan și Iurii Bucinski cu privire la anularea
ordinelor și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul Ion Șiman a invocat că prin ordinul nr. 165-p
din 6 septembrie 2017 a fost angajat în funcția de șef al serviciului juridic al IMSP
„Dispensarul Republican de Narcologie”, fiind întocmit contractul individual de
muncă nr. 67/17.

Ulterior, prin ordinul nr. 27-p din 06 februarie 2018 al IMSP „Dispensarul
Republican de Narcologie” a fost modificat termenul angajării pe o perioadă
nedeterminată.

Reclamantul a menționat că pe parcursul a peste trei ani de activitate în
funcția menționată, nu au existat obiecții, ori sancțiuni cu privire la activitatea sa,
dar au fost unele neînțelegeri cu directorul Tudor Vasiliev, care anterior a deținut
funcția de șef de secție.

Ion Șiman a relatat că după ce a refuzat să semneze documente ilegale și a
solicitat documente cu privire la achizițiile publice truate, Tudor Vasiliev i-a
comunicat că nu are nevoie de serviciile sale și că va trebuie să plece din funcție.

Reclamantul a indicat că în legătură cu acest fapt a sesizat Avocatul Poporului și Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale și ca răspuns, la 31 decembrie 2020 ministerul a emis ordinul nr. 220-p, prin care a dispus ca toate actele juridice în privința lui Ion Șiman să fie semnate de vicedirectorul Iurie Budeanschi, iar prin ordinul nr. 11-p din 26 ianuarie 2021 s-a dispus ca în lipsa vicedirectorului, documentele emise în privința lui Ion Șiman să fie semnate de Ghenadie Zaporojan.

Ion Șiman a invocat că prin ordinul IMPS „Dispensarul Republican de Narcologie” nr. 19 din 21 ianuarie 2021 a fost transferat locul său de muncă din clădirea administrației situată în str. Ion Pruncul 8 în clădirea secției din str. Petru Rareș 32, fără a se ține cont de opinia și nota sa înregistrată cu nr. 113 la 28 ianuarie 2021, prin care a cerut anularea ordinului menționat.

Reclamantul a precizat că nu i-au fost cerute explicații conform art. 208 din Codul muncii cu privire la imposibilitatea executării ordinului nr. 19 din 21 ianuarie 2021.

A relatat că la 28 ianuarie 2021 de către vicedirectorul Ghenadie Zaporojan i-a fost adus la cunoștință ordinul nr. 21 din 28 ianuarie 2021, prin care a fost sancționat cu mustrare aspră pentru că la indicația conducătorului întreprinderii nu a redactat ordinul și Regulamentul Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale.

Reclamantul a subliniat că astfel de obligații nu sunt stipulate în contractul individual de muncă și nici în Regulamentul serviciului juridic, iar conform acestor acte dânsul acordă asistență juridică IMPS „Dispensarul Republican de Narcologie” și nu Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale.

Reclamantul a invocat că referirea la explicațiile sale din 14 decembrie 2020 nu corespunde realității și nu există un document prin care s-ar demonstra că i-au fost cerute explicații.

Ion Șiman consideră că sancțiunea din 28 ianuarie 2021 cu privire la documentul din 3 decembrie 2020 a fost aplicată tardiv, iar ordinul nr. 21 din 28 ianuarie 2021 este ilegal, or, nu s-a demonstrat încălcarea disciplinei muncii.

A susținut că ordinul nr. 21 din 28 ianuarie 2021 a fost semnat numai de către Ghenadie Zaporojan până ca acestuia să-i fie adus la cunoștință ordinul nr. 11-p din 26 ianuarie 2021, prin care i-au fost acordate drepturi suplimentare.

Prin ordinul IMPS „Dispensarul Republican de Narcologie” nr. 24 din 28 ianuarie 2021, începând cu 01 februarie 2021 până la 26 februarie 2021, inclusiv, a fost schimbat temporar locul și specificul muncii a lui Ion Șiman, șef al serviciului juridic, care va exercita și atribuțiile de serviciu ale juriconsultului Vasilii Nastas, în bir. 6 al clădirii amplasate în mun. Chișinău, str. Petru Rareș 32, cu menținerea salariului și altor plăți prevăzute.

A susținut că pârâții au încălcat art. 10 alin. (2) din Codul muncii și prin ordinele emise atentează la plățile sale salariale, prin violarea art. 1 și art. 8 din Protocolul Adițional nr. 1 CEDO.

Ion Șiman a pretins că împuternicirile speciale au fost acordate de Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale contrar art. 4 din Legea ocrotirii sănătății, art. 9 din Legea cu privire la întreprinderile de stat și Regulamentului Dispensarului Republican de Narcologie.

Reclamantul a subliniat că timp de peste patru luni este supus la umilințe, stres, șantaj, denigrări, persecutări, provocări, care au dus la hipertensiune arterială.

Reclamantul a solicitat anularea ordinelor nr. 19 din 21 ianuarie 2021, nr. 21 și nr. 24 din 28 ianuarie 2021, încasarea prejudiciului material cauzat de către pârât prin ordinul nr. 21 din 28 ianuarie 2021 și a penalității de 3% pe zi din sumele reținute ilegal, încasarea prejudiciului moral de la IMSP „Dispensarul Republican de Narcologie” în sumă de 20 000 lei, de la Ghenadie Zaporojan în sumă de 10 000 lei și de la Tudor Vasiliev și Nicolae Strulea câte 100 000 lei.

Pe parcursul examinării cauzei Ion Șiman a majorat pretențiile din acțiune în partea încasării prejudiciului moral și a solicitat încasarea de la IMSP „Dispensarul Republican de Narcologie”, Ghenadie Zaporojan, Tudor Vasiliev și Nicolae Strulea a câte 100 000 lei de la fiecare (f.d. 93 vol. I).

Prin hotărârea din 13 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru acțiunea a fost admisă parțial. S-a anulat ordinul nr. 24 din 28 ianuarie 2021 „Cu privire la schimbarea temporară a locului și specificului muncii” emis de IMSP „Dispensarul Republican de Narcologie”. În rest, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată (f.d. 239 vol. I, 4-15 vol. II).

Nefiind de acord cu hotărârea din 13 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, la 15 aprilie 2021, în termenul legal, Ion Șiman a contestat-o cu apel.

Prin decizia din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Ion Șiman și s-a menținut hotărârea din 13 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Referitor la respingerea pretenției cu privire la anularea ordinului nr. 19 din 21 ianuarie 2021 „Cu privire la atribuirea spațiului de activitate serviciului juridic” instanțele ierarhic inferioare au menționat că a fost emis conform competenței (pct. 49, 50 din Regulamentul de organizare și funcționare a IMSP „Dispensarul Republican de Narcologie”) și în limitele împuternicirilor (pct. 2 din ordinul nr. 220-P) acordate vicedirectorului Iurii Bucinschi de către fondator pentru executarea obligației legale a IMSP „Dispensarul Republican de Narcologie” în virtutea art. 30 din Legea cu privire la protecția datelor cu caracter personal, potrivit căruia la prelucrarea datelor cu caracter personal, operatorul este obligat să ia măsurile organizatorice și tehnice necesare pentru protecția datelor cu caracter personal împotriva distrugerii, modificării, blocării, copierii, răspândirii, precum și împotriva altor acțiuni ilicite, măsuri menite să asigure un nivel de securitate adecvat în ceea ce privește riscurile prezentate de prelucrare și caracterul datelor prelucrate.

Cu privire la pretenția privind anularea ordinului nr. 21 din 28 ianuarie 2021, prin care vicedirectorul IMSP „Dispensarul Republican de Narcologie”, Ghenadie Zaporojan a ordonat aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de muștrare aspră șefului serviciului juridic, Ion Șiman, pentru încălcarea disciplinei muncii și art. 9 alin. (2) lit. d) din Codul muncii (f.d. 12 vol. I), instanțele ierarhic inferioare au indicat că sancțiunea disciplinară aplicată salariatului Ion Șiman este prevăzută la art. 206 alin. (1) Codul muncii.

Sancțiunea a fost aplicată de către vicedirectorul IMSP „Dispensarul Republican de Narcologie”, Ghenadie Zaporojan, împuternicit în acest sens de fondator prin ordinul nr. 11-p din 26 ianuarie 2021 emis de secretarul de stat al Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, Zatic Tatiana (f.d. 12 verso, 14 vol. I).

În acest context, instanțele de judecată au reținut că angajatorul a respectat art. 207 alin. (1) din Codul muncii, conform căruia sancțiunea disciplinară se aplică de organul căruia i se atribuie dreptul de angajare (alegere, confirmare sau numire în funcție) a salariatului respectiv.

Instanțele de judecată au indicat că salariatul Ion Șiman neîntemeiat a refuzat să îndeplinească sarcina de serviciu pusă de conducătorul întreprinderii, iar motivele refuzului contravin pct. 7 lit. a), b), c) și d) din contractul individual de muncă nr. 67/17 din 6 septembrie 2017, pct. 9, pct. 10, pct. 13, pct. 22 din fișa postului și pct. 6 lit. b), e), pct. 8 lit. a), c), pct. 10 din Regulamentul serviciului juridic (f.d. 24 verso, 72-74, 28-30 vol. I).

Cu privire la argumentul apelantului privind expirarea termenului de prescripție pentru aplicarea sancțiunii disciplinare, instanța de apel a relevat că sancțiunea a fost aplicată în termenul legal prevăzut la art. 209 alin. (1) din Codul muncii și anume în termen de o lună de la data de 6 ianuarie 2021, când salariatul Ion Șiman a revenit la serviciu din concediul medical, fapt confirmat prin certificatul de concediu medical.

La 01 februarie 2022 Ion Șiman a declarat recurs împotriva deciziei din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii și emiterea în această parte a unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat aplicarea eronată a legii de către instanțele ierarhic inferioare, precum și faptul că concluziile instanțelor de judecată în partea respingerii acțiunii sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

A indicat că nu a fost probată încălcarea disciplinei muncii de către Ion Șiman. De asemenea nu i-au fost cerute explicații referitor la aplicarea sancțiunii disciplinare.

Referitor la ilegalitatea ordinului nr. 19 din 21 ianuarie 2021 a susținut că instanța de apel a ignorat faptul că în conformitate cu contractul individual de muncă angajatorul poate schimba locul de muncă al salariatului doar cu acordul acestuia, însă de la Ion Șiman nu i s-a cerut acord în sensul dat.

La 09 iunie 2022 Curtea Supremă de Justiție a notificat intimaților Tudor Vasiliev, Nicolae Strulea, Ghenadie Zaporozan și Iurii Bucinschi, copia recursului declarat de Ion Șiman, explicându-le dreptul de a depune referință asupra acestuia. Însă, până la examinarea admisibilității recursului, intimații nu au făcut uz de dreptul lor procedural și nu au depus referințe în care să-și expună poziția procesuală pe marginea criticilor formulate în recurs.

Prin referința din 27 iunie 2022 intimata IMSP „Dispensarul Republican de Narcologie” a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii v. Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag v. Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Conform scrisorii de expediere a actului judecătoresc, atașat la materialele cauzei, Curtea de Apel Chișinău la data de 24 ianuarie 2022 a expediat în adresa recurentului Ion Șiman copia deciziei instanței de apel, însă date referitor la recepționarea ei la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, completul de admisibilitate consideră în termen recursul declarat de Ion Șiman la 01 februarie 2022.

Sucsesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Ion Șiman că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faptice ale cauzei.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Ion Șiman nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol

instanță de recurs reține că recursul declarat de Ion Șiman nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Ion Șiman a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ion Șiman împotriva deciziei din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ion Șiman împotriva deciziei din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas